

CANT X
AQUELARRE

La nit és negra, — els cels són foscos,
el món rondina — com posseït,
el vent l'assota, — i entre dos boscos
s'estén l'horrible — lloc maleït.
La vella bruixa — retestinada
sosté unes vergues: — el foc ha pres!
Dos dits esquerres — bo i enervada
fica en una olla — i, l'ull encès,
xiscla que xiscla — com una folla:
«Aie Saraie!» — Ja sent la colla.
«Aie Saraie!» — I un llum brillant
salta de l'olla — guspirejant.

Petit, lleuger, alerta mateix que un esquirol,
s'espolsa i va engrandint-se, s'eixampla, es fa monstruós,
se mou inflat d'orgull inspeccionant el volt
i a plens pulmons alena el *Gran Boc* horrorós.

És *Mestre Leonar*. La bruixa reverent
d'inversa va signant-se, i el baf del Boc s'enlaira,
s'eixampla en espiral flairant estranyament,
i els foc-follets s'agiten pel cel tot bellugaire.

La conca i l'alta gorja de roca encastellada
repercuteix fent eco a la potent tronada,

els cingles s'il·luminen del zigzagueig del llamp,
i sembla que la terra, d'un daltabaix immens,
trontolli fins les bases feixugues del rocam
mentre els espirts traspassen amb un clamor intens.

De l'aigua que s'estimba
potent i remorosa,
s'eleva com a nimbe
d'una claror blavosa
de llum fosforescent
un halo ple de vida;
formes que es van movent
dins de la boira humida
que fuig, avança, crida
com tempesta inclement.

Un foc-follet traspassa, se llença i va a fixar
entre les tortes banyes de Mestre Leonar,
a sobre l'ample front. Un cop fixat allí,
s'encén, radia i brilla d'esclat quasi diví.

En les ombres profonds, neguitoses,
s'agiten i es mouen
nuvolades passant fragoroses
que l'ombra commouen;
munió que s'agita i avança
eleva un fort clam,
que imponenta, xisclaire, s'atansa
encesca pel llamp.

Encesa pel llamp, perduda en l'ombra,
cavalquen l'escombra
o el Boc pestilent:
és la vella de barba afuada,
és l'esdentegada,
o l'hermosa indolent,
la de càndida i tendra mirada,
de forma innocent.

És la folla riallera bagassa
que ostenta orgullosa
la flonja carnassa;
l'eleganta vestal voluptuosa
que aviva en la pira
la folla guspira
que inflama i abrusa
la inconscient;
és un monstre amb el cap de Medusa
que passa rient.

Dels quatre punts que marquen els termes cardinals,
arriben confonent-se diables i bruixots
en folla multitud, atents a les senyals,
i baixen de les conques xibeques i aguilots
que encenen amb ses òrbites sagnoses, dilatades,
mil cercles lluminosos
que fixen monstruosos
el foc de ses mirades.

El cel va rasguejant-se pel pas d'esprits terribles
dessota els ulls encesos d'Hecate²⁹ que vigila,
se mouen vagament figures invisibles
i en l'ombra es balandreja la multitud que oscil·la
amb el confós remor
creixent, com la fragor
d'una ampla tempestat
nirviosa que ha esclatat.

«Har, har, har, har, sabat!», xiscla tot arribant,
al volt del mestre estesa, la folla nuvolada.
La banda posterior, que van reverenciant,
cerimoniós, el Boc presenta transformada
en amorosa efigie, que amb un petó convida
en los encesos llavis de boca acarminada,
voluptuosa, tendra i pantejant de vida.³⁰

El bosc tot s'il·lumina dels focs de la bruguera;
perfum d'antic xiprer que crema a grans feixines
s'eleva amb la inefable melodia encisera
d'una invisible harmònica de notes cristal·lines,
ferint l'aspra remor,
com d'una nota d'or
que pels espais punteja tan infernal cridòria.

Altiu i desdenyós, al soli tot daurat
s'avança lo gran Boc, posseït de sa glòria,
que sobre un dolmen druídic li tenen preparat
per dominâ el conjunt ardent de l'assemblea.

Mestre de cerimònia des del moment s'emplea
fent crida dels devots, horrible comunió
de bruixes satanistes i adeptes més fervents.

Un moltó negre arriba: ve de Septentrió
mateix que un huracà, els ulls fosforescents,
belant per confortar a cada sotragada
la verge que cavalca son llom esborrifat,
superba, hermosa, nua, plorant desconsolada,
d'horror sublim sent presa, de gest desesperat.
És l'ansiada víctima, la Reina del sabat!

Tots formen al seu volt un cercol amatent
que es curva amb gran respecte mentre ella es va atzarant
confosa, vergonyant,
cobrint-se impacient
amb l'abundosa estesa del seu cabell flotant,
mentre que amb cortesia fa signe a un³¹ ceptre d'or.

El Boc, altiu, s'aixeca, cerimoniós saluda,
i amb luxe i esplendor
la iniqua *missa negra* comença commoguda.

Humils, els *peus de cabra* un sot han enfondit
que Leonar *remulla* amb gran misteri i pompa;
segueixen després d'ell els mestres d'assemblea,
i aquell amàs infecte, nauseabond, s'emplea
per batejar la Reina com d'una aigua il·lustral.
Invocant Belzebú, Astarot i Belial,

les bruixes hi humitegen nirvioses la mà esquerra,
ferventament s'inclinen d'inversa persignant-se,
i d'entre la gentada que es va movent per terra,
al soli de Teutath³² gran Leonar s'avança
per investir la verge de tots els sacraments
que l'infernàl poder li dóna en 'quells moments.
Ungint-la de cantàrida³³ lligada amb antimoni,
una ànsia vergonyosa agita lo seu cos,
fent llambregar els ulls fatídics del Dimoni.

Inconscient d'espasmes suprema d'aquesta vida,
ella es torç afollada per un foc voluptuós;
per lo pudor confosa, ardenta, avergonyida,
sent presa d'un combat on lluita el bé i el mal,
en confusió hipnòtica perdent-se commoguda,
sentint-se entre els poders d'abismes i d'endalt,
resistent, agitada, vencedora, vençuda.

El Boc allunya els nens d'aquell gran sortilegi;
a la verge invadeix el fred d'un gran pavor;
és l'hora de l'*Introitus* del negre sacrilegi
i de la universal comunió d'amor.

Avall van els infants, fins la maresma impura
on nien salamandres, i amb vímets a la mà
pasturen per la molsa humida i la verdura
gripaus de verd vestits que un clergue batejà,
movent una campana que dringa fatalment
a cada pas que donen. El foc pren increment

mentre els *llutins de l'aire*³⁴ fan un núvol espès,
establint una valla entre ells i el gran congrés.

El gran congrés s'agita i xiscla a gorja plena,
traspassa per los aires en son estat astral,
l'oratge torç els arbres, bramula en la carena,
les brases espurnegen, el tro ronca per dalt,
ruixats de fullaraques arremolina el vent,
aüquen les xibeques en l'ombra fragorosa,
els salts d'aigua brillen amb llum fosforescent,
les roques se trontollen en dansa monstruosa.

La verge, pantejant,
se vincla en el altar,
abstreta, agonitzant,

sofrint l'aspra carícia de Mestre Leonar,
davall dels líbrics trípodas de flames augurals
que eleven les fumeres com grans encensers d'or
a on cremen perfums de flors orientals
que exciten i adormeixen en un encís d'amor,
sentint les verges vísceres del seu cos commogudes
que accepten, repudien, cedint desfallecudes.³⁵

.....

De sobte, els llums s'apaguen, un ansiós moment
de quietud s'imposa sobre tot i pertot.
S'ha commogut la terra en un sacudiment,
el vent s'ha deturat, ja no es collvincla un brot,

s'han aclucat els ulls, els focs s'han extingit,
s'han encantat les veus, s'han dissipat els fums,
i un pantejant mutisme s'eixampla dins la nit.

S'alçava irradiant, tot ell resplendeixent
d'una aura espurnejanta, el Cerf de Sant Humbert,³⁶
enllà cap a la banda d'on ve lo sol ixent,
el front tirat enlaire, posat en descobert.
Se va quedar altívol, grandíós i ple de vida,
la gran Creu lluminosa fixada damunt d'ell,
com infrangible, franca oposició ardida
que enruna el negre Boc i el soli d'un bordell.

Pels boscos se va estendre com una remor santa;
les branques, deixondint-se, van dir una inefable
pregària apaivagada que en los fullatges canta,
i el Cerf de Sant Humbert, quiet com immutable,
s'alçava bell, hermós, els ulls fixats al cel;
i en l'horitzó es perdia la llum del darrer estel.

Va resplendir el sol formant-li una aureola;
l'alosa per l'espai va pregonar el dia,
els papallons van moure els brins de panissola
i en l'ample front del cerf la gran Creu resplendia.

Juliol 1909